

La Suda Kruco

Organo de la Australaziaj Esperantistoj.

Redakcio-Administracio:

Box 1367, Elizabeth-str: P.O.,
Melbourne (Aŭstralio)

Abono (por dek du numeroj):

Aŭstralio: 4 ŝilingoj kaj 6 pencoj.

Ekster Aŭstralio: 5 ŝilingoj,
aŭ 24 respondkuponoj.

Anoncoj: Por 3 linioj: 1 ŝilingo aŭ 4 respondkuponoj.

N-ro 8. Melburno (*Melbourne*), Australio.

1 Februaro, 1921.

In Hungarian Schools.

The last number of "Hungara Esperantisto" announces that the Minister for Educational and Religious Affairs, Mr. J. Haller, has given permission for the teaching of Esperanto in all State and Catholic secondary schools. The teachers will be appointed by the Hungarian Esperanto Association.

The Chief Scout and Esperanto.

Sir Robert Baden-Powell recently wrote to a well-known Scottish Esperantist: "Esperanto is one of the languages we encourage scouts to learn, and I think a good many of them are taking it up."

In the last edition of one of the principal "cyclopaedias" of scoutcraft there was included an excellent text-book of Esperanto, brief but complete.

Linguist and Litterateur.

Professor Sarolea and Esperanto.

The distinguished professor of French language and literature in Edinburgh University, Dr. Charles Sarolea, has long been a firm supporter of Esperanto. As a linguist and a renowned student of languages, and as a writer of note on economics and literary subjects—to many of us

he is best known as the editor of the "Everyman" series of books—Dr. Sarolea is well known as one of our foremost internationalists.

Speaking of the part that Esperanto must play in international movements, and particularly in regard to the League of Nations, Professor Sarolea said:

To the true Esperantist the future of the League of Nations and the future of Esperanto are intimately bound together. . . . There are formidable difficulties in the way which it will take generations to overcome, but I would say in theological language, to use the expression of Cardinal Newman—"ten thousand theological difficulties do not make one religious doubt to the believer."

It would be untrue to say that the idea of the League of Nations is meeting at present with a great deal of response, or is evoking a great deal of enthusiasm in the minds of the public. We must realise, notwithstanding the deluge of oratory on the League of Nations which is flooding the country, that there is a want of driving power. We need not be disheartened by that fact. The explanations are many and obvious.

There is the weariness produced by the war; the absence of political courage among those political men who support the League of Nations; the absence of what one might call

logical consistency, and an opportunism which is round even among the foremost exponents of the League of Nations; and last, but not least, there is ignorance and the delusions born of the intoxication of victory.

One of the objects for which we entered the war was the removal of racial animosities. We wanted to exorcise the devils of imperialism, of jingoism, of nationalism. Those Prussian devils have entered now into twenty or more nationalities. As Lord Robert Cecil said, there exists more explosive material in Europe than ever before. We have created more new causes of war than we have removed. We have certainly intensified racial, religious, political, and national hatred. Now the most tangible and most visible expression of those animosities, the driving power behind those national factions, is the linguistic diversities. We can witness to-day all over Central and Eastern Europe, in literal fact, the battle of languages, the confusion of tongues. . . . Where we intended to unite, we have divided. Where we intended to secure understanding we have twenty or more nations which refuse to understand each other simply because they insist on speaking a different language. They have made of language a fetish.

Now this situation born of the war must be faced. It is going to be a very urgent and immediate as well as a vital question. Not only shall we have to overcome that linguistic obstacle in two-thirds of Europe, an obstacle which is really to-day impeding the advance of civilisation, but the League of Nations will have to decide in what language the new diplomacy is going to be conducted. Personally I am convinced that French has a prior moral as well as historical claim. It is the most perfect instrument that mankind has invented for the clear expression of thought, and for many centuries it has been the recognised international language. But it has been one of the paradoxes of this war that although the Peace Conference took place in France, in Paris and Versailles, the French language has ceased to be the one sole language of diplomacy. And if the claims of French as an

international language cannot be accepted as a matter of practical policy you will find that there are nine ten different claims. There is English. You may be quite sure German, once it is admitted into the League of Nations, will assert its claim. Then there are the claims of Russian, Italian, Spanish, Chinese and Japanese, and eventually Arabic, also an important international language.

And assuming that the small nationalities are not going to put in their claims, what is their position as the result of the war? Take the Finn. What is an educated Finn to do? The poor educated Finn has to learn eight languages! Just imagine what a prodigious waste of mental and moral energy. What opportunities for misunderstanding, for friction! This linguistic problem is really in Central Europe the crucial the central, the vital problem.

How is this problem going to be solved? Only one experiment has been tried with any measure of real success. It will be to the eternal credit and merit of Esperanto that long before this war, long before those political and linguistic differences became as acute as they are to-day, it anticipated this. I know all the difficulties that this practical experiment has had to meet in the past, and will have to encounter in the future. I know all the arguments that can be urged against either an artificial language in general or against Esperanto in particular, but I also know that the arguments in favour of Esperanto are much more weighty than the arguments against; and I especially know that most of the arguments against Esperanto are based on superficial thinking and ignorance.

To me the study of Esperanto has always appealed pre-eminently as a philosophical study. I do not know, honestly and without any exaggeration, many better disciplines for the mind quite apart from any practical use than the study of Esperanto: Esperanto is, from the first rule to the last, applied logic, and apart from the logical quality there are the literary and musical qualities. I may here claim to be, I shall not say an

authority, but at any rate an expert. I have had to study about eighteen European and Oriental languages, ancient and modern. I am therefore qualified to speak at least as a practical philologist, and I can state from my personal observation, conviction, impression, that from the literary point of view, as an instrument of literary expression, Esperanto has very few rivals amongst so-called historical, natural, and national languages.

I am convinced, as the result of the war, we are going to witness within the next few years an enormous impetus given to the study of Esperanto, and therefore I can only say to its faithful and enthusiastic believers, in all confidence, "Go on; go forward. You are doing a good work. You are promoting international understanding. You are helping to remove, at least, one of the most efficient causes which make for war."

Esperanto and Friendship.

The greatest pleasure in the world is to have friends, and those of us who are Esperantists find that pleasure not lessened in possessing Esperantist friends whose mother tongue is different from our own. Many beautiful things have been written and sung about friendship. Elbert Hubbard says: "The thought of having friends and of being a friend comes to us like a benison and a benediction. Friendship is almost a religion—the recognition in your life of the fact that to have friends you must be one, is religion." When you receive a letter with the warm words of friendship expressed in the "kara lingvo" it has a most inspiring effect; you feel that you have got to the bedrock on which all religion stands. This language is the language of the best part of us. It is the golden thread that ties the hearts of all the world.

"Friendship! mysterious cement of the soul,
Sweet'ner of life, and solder of society!"

Yes; and of a society that is as wide as the world.

There is nothing so hygienic as friendship. Our friends see only the good in us, and by that very fact bring out our best. We can be sincere in our letters; we can think aloud. We can dare more in the brother-tongue than the mother-tongue, paradoxical as that statement may seem. Perhaps the reader will remember the lines of Oliver Wendell Holmes:

"There are two veils of language, hid
beneath
Whose sheltering folds we dare to
be ourselves,
And not that other self which nods
and smiles
And babbles in our name; the one is
prayer,
Lending its licensed freedom to the
tongue
That tells our sorrows and our sins
to heaven;
The other, verse, that throws its
spangled web
Around our naked speech and makes
it bold."

If the genial American had only lived in our day he might have added that we can be bold in another tongue. It is a glory and a delight to be able to pour out the love that is in us and know that we shall have a willing listener, thanks to someone who has learned the 16 simple rules of the Zamenhof language. It may be suggested that all this savors of want of love for our mother-tongue and want of patriotism. But neither is missing; for I am sure that my distant correspondents could tell you that they gather from me that the best thing on earth is to come from a sturdy British stock and to live in Australia.

My German correspondent writes me that he has written an article on Australia from the information and photographs I have sent him. A Bohemian young lady has been searching in the bookshops of Prague for translations of George Eliot's novels, because I sent her a little Esperanto article on our famous English authoress. A little Russian boy is now interested in the birds and beasts of Australia because of a picture of a laughing-jackass on a Christmas card which came from me. In like manner we can learn from the

patriotism of our correspondents of the glories of their literature, the beauty of their forests, and the grandeur of their historic cities, perhaps not a bad thing for an Australian who cannot get away from the parish pump! And it certainly makes us known our own land. These friends ask so many questions about this (to them) unknown land that one is forced to acquire a lot of information about one's own country in order to answer them.

J. G. Pyke.

1911.

La Dek-Tria Kongreso.

Interesan komunikon pri la dek-tria kongreso okazonta en Praha (Prague) ni ricevis de la Ĉeĥoslovaka Oficiala Kontoro por Alilandanoj. Oni ricevas impreson, ke la kongreso estas organizata de spertaj organizantoj sur praktika bazo. La dato estas jam fiksita: de la 31 julio ĝis la 6 aŭgusto, 1921.

Kredeble ĉeestos almenaŭ tri membroj de nia Asocio: sinjoroj Hudson (jam vojaĝinta per Esperanto en Japanujo), Pyke kaj Rawson, el Melbourne.

Libereco.

"Hebron, Nebraska.—La leĝo nuntempe malpermesas uzadon de iu lingvo krom la Angla en ia lernejo, publika, privata aŭ eklezia. Pro tio nia sabata klaso en la Esperanta Nova Testamento ne povas nun funkcii." ("Amerika Esperantisto"). Multaj lingvoj sur tero, sed nur unu en ĉielo kaj Nebraska.

Antaŭ kelka tempo, delegito de UEA en unu Germana urbo, kiu faris ordinaran servon por alilandano, estis procesita kaj malliberigita pro rompo de milittempa leĝo.

Ĉe la unua kunveno de nova sindikalista klubo "Antaŭen" en Lisbono (Portugalujo), kie oni malfermis kurson de Esperanto, policanaro arestis la studentojn kaj tenis en malliberejo dum du tagoj, akuzante pri kunvenado kun fermitaj pordoj. ("Laboro").

Ĉe Miskolc (Hungarujo), pro verdstelportado oni haltigis samideanojn. Ĉe la grupestro estis militista domtraserĉado; oni forportis

ĉiujn Esperantaĵojn. Multajn korespondantojn kaj gazetojn Esperanta haltigas la cenzuro.

Filatela Fakto de AEA.

Ĉar nia Esperanto estas tre disvastigita lingvo, kaj per ĝi ni Esperantistoj povas tre facile interrilati kun la plej malmulte konataj landoj, ni havas apartan okazon por la interŝanĝo ne nur de ideoj, sed ankaŭ de konkretaj objektoj, kun ĉiu plej malproksima parto de la mondo. Estonujo, Bulgarujo, Bolivio, Ĉinujo estas por ni tiel facile atingeblaj, kie Anglujo aŭ Francujo.

Konstatinte tion, la konsilantaro de AEA decidis starigi filatelan fakon kredante, ke tio faros utilan servon al la Esperantista filatelistaro kaj ankaŭ helpas la kason de la Asocio.

La fako estas sub la gvidado de la Melburna bibliotekisto de la Asocio sinjoro C. Kelly, kaj jam estas organizata la interŝanĝo, vendo, aĉeto kaj kolektado de ĉiuspecaj poŝtmarkoj. Kiam la fako estos plene organizita, oni tion anoncos en la Esperanta gazetararo. Dume, la Asocio petas siajn membrojn, bonvole sendi ĉiuspecajn poŝtmarkojn, por helpi la starigon de sufiĉe granda provizo. Traserĉu viajn novajn kaj malnovajn leterojn, poŝtkartojn kaj banderolojn kaj sendu la markojn al la bibliotekisto de AEA, Box 731, Elizabethstr.: P.O., Melbourne.

Eĉ plej malgrandan sendon oni danku ricevos; kaj (kiu scias?) eble via modesta kotizo de markoj eble enhavos iun trezoron, kiu riĉigos nian Asocion, kaj donos grandan financon subtenon al nia movado.

Al Korespondantoj.

Al Kelkaj: Laŭ la anonco en nia novembra numero, ne aperis "La Suda Kruc" dum decembro; sed la lasta kajero, kun dato de januaro, estis duobla numero, kaj estis numerita 6-7.

S-ro G. Bochiechio (Vic-Delegito de UEA), Vico Cardasco 6, Potenza (Sud-Italio), deziras interŝanĝi ilustritajn poŝtkartojn kaj nacilingvajn ilustritajn ĵurnalojn kun klarigoj en Esperanto.

La Estonteco de la Kristanismo en Japanio.

Lia Barona Moŝto Goto, unu el la ĉefaj politikistoj de Japanio, dum parolado en Nov-Jorko antaŭ nelonge diris:

“La Orienta menso estas malpreciza kaj abstrakta. Kristanismo prezentigis al ni en tiel konkreta, definitiva, ekzakta formo, ke ni ne povas akcepti ĝin.

“Mi legis la Novan Testamenton, kaj mi iafoje demandis min, kiel Kristanismo ricevis sian nunan formon, kaj mi ekkomencas pripensi, ĉu ĉi tiu estas ĝia fina formo.”

“Kristanismo, same kiel ĉiu alia organizita afero, laŭ ŝanĝigantaj cirkonstancoj prenos formojn konvencajn por la tempo kaj la loko de sia laboro.

“Mi ne predikos; mi ne celas tion fari. Mi iomete malkaŝis mian koron, por montri, ke mi estas ‘preskaŭ konvinkita,’ kaj mi scias, ke tiurilate estas same ĉe multe de miaj samlandanoj.

“Per negrava ŝanĝo en la interpretado kaj klarigado de la instruo de Jesuo Kristo, vi malfermus vastan pordon por la forvagentaj ŝafoj, kaj mi volas scii, ĉu Kristanismo, same kiel multe da aliaj kredoj, faros iajn ŝanĝojn rezultate de la baldaŭ okazonta monda rekonstruado. Ke la nova mondaĝo tiel preparu novan vojon por la nacioj de la mondo, por ilia alproksimigo en fido kaj espero, sed super ĉio en amo!

“Rigardante al la estonteco, mi sentas, ke mi ne eraras, dirante, ke Kristanismo en Japanio estos en fidindaj manoj, ke en la manoj de Japanaj disĉiploj la instruo de Kristo ne degeneros aŭ forvelkos, sed restos vivanta kaj potenca tra jarcentoj post jarcentoj.

“Estus absurde, se mi dirus, ke Japanoj faros iajn plibonigojn al la Kristanismo de la Okcidento, la Kristanismo, kiun vi el la Okcidento konigis al ni.

“Tamen, mi estas certa, ke ĉiam Kristanismo enkondukigos en Japanion, ĝi neniam forvelkos aŭ

deklinigos, sed ĉiam restos vivanta kredaĵo.”—El la Angla tradukis Karlo Madrigalo.

Recenzo.

Song'o de Someromeza Nokto (A Midsummernight's Dream), de William Shakespeare; el la Angla tradukis Louise Briggs. Eldonita de la Brita Literatura kaj Debata Societo; baldaŭ havebla ĉe A.E.A.; prezo ĉirkaŭ 2s. 6p.

Jen la sesa verko de Ŝekspir tradukita en Esperanton; jam aperis Hamleto, tradukita de doktoro Zamenhof mem, La Ventego, Makbeto, Kiel Plaĉas al Vi kaj La Venecia Komeristo. Kaj nun venas la vico de la gaja, bela, delikata, furioza sonĝo, en kiu la duko de Ateno kaj la reĝino de la Amazonoj, la burĝaj geamantoj Lisandro, Demetrio, Hermio kaj Heleno, la fereĝo Oberono kaj la fereĝino Titanio, kaj Bottom kaj lia trupo de krudaj metiistoj kun sia “bedaŭrindega komedio kaj kruelega morto de Piramo kaj Tisbeo” pasas antaŭ la okuloj de la sonĝanto-rigardanto, kaj ĉiu grupo ludas sian apartan komploton, kiu tamen iel ligiĝas al la komploto de ĉiu alia. La duko sopiras al la tago de sia edziĝo kun la reĝino de la Amazonoj; la malkontenta patro de unu el la amantoj trenas ilin antaŭ la dukan en proceso; la fea servanto de la fereĝo, Puk, ankaŭ nomata Robeno Bonulo, sorĉas la okulojn al la amantoj kaj timigas la metiistojn, kiuj provludas sian komedion kaj fine ludas ĝin antaŭ la duko kaj lia edzino je ilia edziĝa festo. Kaj tiel la kvar komplotoj kreitaj el la senracia fantazio de sonĝanto fariĝas unu komploto, unu paĝo deŝirita el tiu grandega sonĝo, la ĉiutaga vivo. Jes, ĉio ĉi estas nur paĝo el la ĉiutaga vivo—de Ateno? Ne; sed de Stratford-on-Avon aŭ alia vilaĝo en Anglujo, kies nomo sonis kiel muziko en la oreloj de la poeto-regisoro laboranta en Londono for de sia amata naskurbo kaj ĝia dolĉa kamparo.

Ĉi tiuj vere Anglaj tipoj—homoj kaj feoj—vivas denove en la traduko de fraŭlino Briggs, vivas kiel iam ili

vivis, kiam tiu "vigla, multokupa, brillega, profunda, viveca estaĵo, vivoplena ĝis la fingropintoj, kaj brulanta per energio neniam poste donita al homo," la aŭtoro mem laŭ la priskribo de Masefield, unue prezentis ilin sur Londona teatro kaj kontente ricevis la aplaŭdojn de la ĝuanta popolo.

Per zorgaj, bonstilaj versoj la tradukinto prezentas al ni la ideojn kaj pripensojn, la konspirojn de la feoj, la malpacojn de la amantoj—

"neniam la progres' de vera amo
"frankvila estis,"

la gravegan interkonsiladon de la metiistoj—aktoroj, la kantojn, la deklamojn, ĉion. Kaj ĉio estas en klara, rekta lingvo, tra kiu sentiĝas (almenaŭ por Angla leganto) la harmonia, neniam egalita ritmo de la Ŝekspira poezio. Plene kompetenta kritikanto de traduko ne povas esti samlingvano de la verkinto: traduko ekzistas por alilingvanoj, kiuj, ne konante la lingvon de la originalo, povas senpartie ĵuĝi pri ĝia klareco kaj kompreneblo. Parenteze oni povas konfesi, ke por ni Anglaj Esperantistoj bona traduko de Ŝekspir estas pli facile komprenebla, ol la originalo kun sia arhaika lingvo kaj granda nombro da kvazaŭ fremdaj vortoj el la senlima vorttrezoro de la majstro. Legante la verkon de fraŭlino Briggs, oni ne povas ne konstati ĝian obean observadon de la originalo kaj la agrablan efekton de la zorge faritaj versoj; kaj je dua lego oni trovas en ĝi pluan belecon. Oni vidas en ŝi bonan studenton de la plej bonaj verkantoj en nia lingvo; kaj de ŝia plumo ni rajtas esperi pluajn tradukojn de egala aŭ eĉ pli granda merito. Fraŭlino Briggs entreprenis grandan taskon, kaj tiun taskon ŝi plenumis fidele kaj konscience.

Pli detale parolante pri la traduko, oni notas la melodiplenajn tradukojn de la kantoj, kiuj montras la muzikan kapablon de nia lingvo. La tronobla stilo de la "Eŭfuistoĵo," mokitaj de la aŭtoro en la entenata komedio "Piramo kaj Tisbeo," estas bone reproduktata en grandiozaj ventoplenaj frazoj, signifantaj nenion. La absurda, ĝojiga Bottom denove

ĝojigas nin en la provludo de komedio kun sia promeso muĝi en rolo de leono tiel milde, kiel suĉa kolombo, kvazaŭ najtingalo, kaj malpli en la komedio mem. La ceteraj scenoj pri la komedio eĝas provas per sia komikeco la lertecon de la tradukinto. La stilo estas konforma al la Fundamento; nur unu novan vorton ni rimarkas: "feroca," en akto III, sceno 2, verso 97 kaj denove en verso 390. La vorto "Tartarin'" troviĝas en II. 2.215; la kutima formo estas "Tatarin'."

A. Delsudo.

Educational Notes.

The Czechoslovak Minister of Education and National Culture has given permission for the teaching of Esperanto in schools where the teachers request that it be taught.

The School of Esperanto at Saaz in Czechoslovakia, already mentioned, was opened by the town council, and has six classes.

The new Bulgarian education bill provides for the introduction of Esperanto as an optional subject into the secondary schools and schools for teachers.

The teachers' congress of Esthonia accepted a proposal for the compulsory teaching of Esperanto in the State schools.

The education authorities of Middlesex, Nelson (Lancashire), and Newcastle-on-Tyne have opened Esperanto classes in their respective districts.

The Socialist teachers' congress at Bordeaux adopted Esperanto as the official language of the International Association of Socialist Teachers.

Filatelistoj: Sendu al mi 100-500 poŝtmarkojn (ankaŭ pli multe de unu speco) de via lando, kaj mi sendos tuj al vi la saman valoron de Ĉeĥoslovakio. Solida agado garantiita. Aldonu respondkuponon! Josef Pumr, instruisto, Hradec Kralove II (Ĉeĥoslovakio).

El "Song'o de Someromeza Nokto."

(Vidu la recenzon en ĉi tiu numero).

La komplimento al la "virga reĝino,"
Elizabeto de Anglujo (II.1.152):

Oberono: . . . Ĉi tien venu, Puk.

Vi rememoras

ke foje sidis mi sur promontoro,
kaj aŭdis marvirinon sur delfeno
kantadi tiel dolĉe, harmonie,
ke l' mar' sovaĝa pro la kant' mildiĝis,
freneze el la sferoj falis steloj,
aŭdinte la muzikon.

Puk: Mi memoras.

Oberono: Mi vidis tiufoje—vi ne
povis—

inter malvarma lun' kaj ter'
flugantan

Kupidon plenarmitan: li zorgcelis
al bela virgereg' ĉe l' Okcidento;
la sagon el pafark' li liberigis
viglege, kvazaŭ piki cent mil korojn;
sed povis vidi mi la fajran sagon
pafitan de Kupido estingiĝi
per la radioj ĉastaj de la luno,
kaj l' imperia ĵurintin' forpasis
en virga meditado, korlibera.

Pri la malfeliĉoj de la vera amo
(I.1.163):

Lisandro: Aŭ se al ambaŭ la elekto
plaĉis,

milit', malsan', aŭ morto ĝin atakis,
ĝin igis momentdaŭra kiel sono,
rapida kiel ombro, kaj mallonga
eĉ kiel sonĝo; kiel ankaŭ fulmo
en fulgonigra nokto, kiu, kvazaŭ
en ekkoler', malkaŝas la ĉielon
kaj ankaŭ teron, tiam antaŭ ol
sufiĉas tempo por ekdiri "Jen!"
la faŭko de mallumo ĝin englutas:
feliĉo samrapide malheliĝas.

Oberono ordonas al Puk forpreni la
sorĉon al Lisandro (III.2.422):

Oberono: L'amantoj serĉas lokon
por batali:

do iru, Puk, la nokton mallumigu;
tuj kovru la ĉielon steloplanan
per nigra kiel Akeron' nebulo,
kaj devojigu tiujn konkurantojn,
ke unu ne renkontu la alian.

Imitu jen la voĉon de Lisandro,
por akre incitegi Demetrijon;
kaj jen insultu, kiel Demetrio;
konduku ĉiun for de la alia,
ĝis fine dormo mortŝajna rampas

kun plumbopezaj kruroj kaj flugiloj
kvazaŭ-vespertaj, sur illajn brovojn.
En la okulon de Lisandro premu
de herbo tiu ĉi la sukono, kiu
enhavas tiun ĉi bonegan econ,
forpreni per la fort' eraron ĉian,
kaj doni al okul' kutiman vido.
Vekiĝos ili, kaj malspaco tuta
nur sonĝo ŝajnos kaj sensignifaĵo;
reiros al Aten' la geamantoj
en lig' ne finiĝonta ĝis la morto.

Louise Briggs.

Poezio

De Lermontov.

Kiam ondiĝas kampo flavanta
Kaj la arbaro bruas de vento
Kaj kaŝas sin pruno bluanta
Sub foliara verda tegmento. . .
Kiam de roso aroma ŝprucita
Je vesperruĝo aŭ je mateno
Florojn balancas konval' argéntita
En dolĉa ombro de la frakseno. . .
Kiam malvarma fonto ludetas
Kaj, konfuzante pensojn senorde,
Per legendaĵo min dormigetis
Kaj sur ŝtonetoj bruas akorde. . .
Tiam malĝojo mia nuligas
Kaj la feliĉo iĝas sentebla,
Tiam la sulkoj fruntaj glatiĝas
Kaj Di' ĉiele estas videbla.

El la rusa lingvo tradukis
P. E. Stojan.

"Give All Thou Canst."

A.E.A. Appeal.

An appeal for funds for the A.E.A. was sent out last month to Australian Esperantists, who are asked to support it as liberally as possible.

Never before have we had such opportunities as now; the future is full of hope. Help your national Association, then, to seize those opportunities and turn them to lasting good. Help Esperanto to help mankind!

The following subscriptions have been received up to the present:

Profit of American Tea at Secretary's house (Mr. L. E. Thomson), £7/17/6; C. H. Kamp, Toomuc Valley, £3; Mrs. Purnell, £1; J. G. Pyke, 10/-; J. J. Flounders, Balaklava,

S.A., 7/6; E. A. Pryke, Barraba, N.S.W. (balance of remittance), 2/-; A. R. Cohen, P. T. B. Hudson, M. Hyde, and L. E. Thomson, £1 each (minimum) (these have each promised five per cent. of the total received, not less than £1 or more than £5, conditionally on others making similar promises). Total, £16/17/-.

Give all thou canst.

"The Esperanto Guide."

Translation of the Exercises.

Exercise 14.—Mia fratino kaj mi hodiaŭ aĉetis centon da pomoj de via patrino. Mi bezonas cent forkojn. Mi bezonas centon da forkoj. En ĉi tiu urbo estas miliono da loĝantoj, kiuj ne trinkas teon. Unue, mi dankas vin por la mono, kiun vi pruntis al mi; due, mi deziras al vi feliĉon; trie, mi invitas vin promeni kun mi. Kiam vi bezonos monon, venu al mi. Centjaro konsistas el cent jaroj. Mia frato kaj mi ricevas ok ŝilingojn por ĉiu tago; sed por hieraŭ ni ambaŭ ricevis duoblan pagon, tio estas, dek ses ŝilingojn. Ĉi tiuj du personoj ĉiam manĝas, trinkas kaj promenas duope. Ses estas duono de dek du, triono de dek ok, kvarono de dudek kvar, kvinono de tridek kaj sesono de tridek ses. Ĉar kvin metroj da tiu ĉi materialo kostas ses kaj duonon frankojn (or: da frankoj), dek metroj kostas dek tri frankojn. Hodiaŭ mi aĉetis dek du kraĵojn kaj dudek kvar librojn por miaj kvar knaboj, kaj al ĉiu knabo mi donis po tri kraĵoj kaj ses libroj. La libro, kiun vi pruntis al mi, havas cent dudek paĝojn; tial, se mi legos po dek paĝoj en ĉiu tago,

mi finos la tutan libron en dek tagoj.

Exercise 32.—Ĉi tiu fotografi estas farita de Franca fotografo. Mi bezonas meĥanikiston (mekanikiston) por mia aŭtomobilo. Mia onklo serĉas bonan leganton, venus al li por tri horoj ĉiutage. Estas multe da (or: multo da multaj) librovendistoj en nia urbo. Via panisto vendas malbonan panon. Ni havas bibliotekon, sed ni ne havas bibliotekiston. Ŝajnas al mi, ke laktisto ne venis hodiaŭ matene (ĉi-matene). Vi devus ŝanĝi buĉiston; la viando, kiun li vendas, estas malmola kaj ne freŝa. Kiel mi devas aĉeti hodiaŭ? Vi aĉetos dekduojn (or: dek-duojn) da orkruĉon da lakto, iom da kremoj, kvar funtojn da sukero. Kio estas la grandeco (or: amplekso) de ĝardeno? Ĉi havas kvindek futbalojn da longo kaj kvardek futbalojn da larĝo. Kiel vi vidas, ĝi estas tre malgranda. Kiom da loĝantoj estas en ĉi tiu urbo? Pli ol kvindek mil. Kiel oni povas senti sin vere feliĉa, kiam oni penas pri la suferado de tiom da malfeliĉaj homoj? Diru al mi, mi petas, kiu sidas apud la kameno, inter onklino kaj via avino. Mi bedaŭras ke mi ne povas diri al vi; mi ne konas tiun sinjorinon. Li estas hodiaŭ tre malbona humoro.

S-ro B. Krethlow, Radom (Polando), deziras ricevi Aŭstraliajn poŝtmarkojn (en tutaj serioj kompletaj); tian saman kvanton recipi sendos Polajn.

Cole's Book Arcade, Melbourne

Two Million Books and Pieces of Music.

Send for "The Rainbow," Cole's Monthly about Books.

Free to You.

Printed for the Proprietors, The Esperanto Journal Committee, 87 Piccadilly Street, Windsor, by Fraser & Morphett, Printers, Eastbourne St., Windsor.